

Arrest

nr. 162 633 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn
 minderjarige kinderen X en X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (hierna verzoeker) in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, en X (hierna verzoekster), die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt. Op 23 januari 2015 werd de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat N. MALLANTS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Russische nationaliteit te zijn, geboren te Grozny op [...]1977 en op [...]1954. Verzoeker zijn kinderen zijn geboren te Grozny op [...]2004 en [...]2005.

Verzoekers verklaren op 29 december 2009 het Rijk te zijn binnengekomen, tezamen met de minderjarige kinderen, en dienden op 30 december 2009 een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 30 december 2009 werd vastgesteld dat verzoekers' vingerafdrukken overeenstemden met vingerafdrukken die op 23 april 2012 in Polen waren genomen.

Op 25 januari 2010 richtten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overdracht aan de Poolse asielinstanties.

Op 28 januari 2010 gingen de Poolse autoriteiten akkoord met het verzoek tot terugname.

Op 18 februari 2010 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Op 29 mei 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 17 september 2010 verklaarde de gemachtigde de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 81 947 van 30 mei 2012 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 27 oktober 2010 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 2 februari 2011 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 22 maart 2011 weigerde het CGVS zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers. Verzoekers dienden een beroep in bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS. Bij arresten nr. 66 263 en nr. 66 262 van 6 september 2011 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 14 september 2011 nam de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 1 december 2011 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 19 en 20 december 2011 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 25 juni 2012 dienden verzoekers andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 28 juni 2012 dienden verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 2 juli 2012 nam de gemachtigde een beslissing, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*). Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad. Bij arresten nr. 88 213 en nr. 88 214 van 26 september 2012 verwierp de Raad het beroep van verzoekers.

Op 7 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 92 661 van 30 november 2012 vernietigde de Raad de beslissing. Verweerder diende een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen het voormelde arrest nr. 92 661 van 30 november 2012 van de Raad. Bij arrest nr. 225 633 van 28 november 2013 verwierp de Raad van State het cassatieberoep.

Op 13 augustus 2012 werd ook een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan verzoekers afgegeven.

Op 25 september 2012 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 7 november 2012 verklaarde de gemachtigde verweerders aanvraag tot verblijfsmachtiging van 25 september 2012 onontvankelijk.

Op 7 november 2012 werd tevens besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 102 723 van 13 mei 2013 vernietigde de Raad de voormelde beslissing.

Op 27 december 2012 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 januari 2013 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 15 juli 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 1 december 2011, 19 december 2011, 20 december 2011 en 25 juni 2012 opnieuw onontvankelijk in hoofde van verzoeker. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 134 377 van 1 december 2014 vernietigde de Raad de onontvankelijkheidsbeslissing van 15 juli 2014.

Op 15 juli 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke integratie verzoekers' aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond in hoofde van verzoekster. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 134 378 van 1 december 2014 verwierp de Raad het annulatieberoep van verzoekers.

Op 26 augustus 2014 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 30 oktober 2014 dienden verzoekers een vierde asielaanvraag in.

Op 4 november 2014 werd het dossier overgemaakt aan het CGVS.

Op 17 november 2014 weigerde het CGVS de vierde asielaanvraag in overweging te nemen. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 136 089 van 12 januari 2015 verwierp de Raad het beroep van verzoekers.

Op 25 november 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 6 januari 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 1 december 2011, 19 december 2011, 20 december 2011 en 25 juni 2012 onontvankelijk. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een AI, in afwachting van een beslissing ten gronde.

Op 14 januari 2015 bracht de ambtenaar-geneesheer advies uit in het kader van de aanvragen van 1 december 2011, 19 december 2011, 27 december 2011 en 25 juni 2012.

Op 19 januari 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 1 december 2011, 19 december 2011, 20 december 2011 en 25 juni 2012 met verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 januari 2015 ongegrond. De Raad stelt vast dat in het advies van 14 januari 2015 verwezen wordt naar verscheidene andere data voor de aanvragen dan in de bestreden beslissing zelf. Doch het blijkt niet uit het administratief dossier dat op de data, zoals vermeld in de bestreden beslissing, van 26 september 2011, 31 november 2011 en 16 april 2012 aanvragen zouden zijn ingediend.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.09.2011, 31.11.2011, 16.04.2012 en 25.06.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

U., S. (R.R.: [...])

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te G. op [...]1954

K., L.(R.R.: [...])

geboren te G. op [...]1977

+ 2 minderjarige kinderen: K., A., geboren te G. op [...]

K., I., geboren te G. op [...]

adres: [...]

op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 6.1.2015, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K., L. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 14.1.2015 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is In het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg Is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan K. L. te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN K., L. ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.”

Op 4 februari 2015 dienden verzoekers een vijfde asielaanvraag in.

Op 9 februari 2015 werd het dossier overgemaakt aan het CGVS.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de verschillende standaard medische getuigschriften en attesten die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat verzoeker gekend is voor een chronische hepatitis C problematiek waarvoor hij een behandeling onderging en verder dient opgevolgd te worden, en dat hij een prothese heeft aan het rechteronderbeen die regelmatig moet worden vervangen/onderhouden. De niet behandeling of -opvolging van de chronische hepatitis C zal volgens de behandelende arts *“cirrhose hépatique et de carcinome hépatocellulaire”* tot gevolg hebben, een slecht onderhoud van de prothese zou op haar beurt leiden tot *“des ulcères du moignon”*. De behandelende arts vermeldt uitdrukkelijk in zijn standaard medische adviezen dat de betrokkene regelmatig klinisch en biologisch dient te worden opgevolgd (*“PCR et tests hépatiques, échographie hépatique”*) en dit zowel via de eerstelijnsgezondheidszorg als door specialisten in gastro-enterologie en door een bewegingsspecialist daar het om chronische aandoeningen gaat.

In het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 januari 2015, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.12.2011, 19.12.2011, 27.12.2011 en 25.06.2012.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 21.02.2013, 26.03.2013, 22.04.2013, 02.10.2013, 03.09.2013, 02.10.2013, 11.04.2014 en 03.06.2014 van de hand van dr. E. W. waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan hepatitis c en hiervoor werd behandeld met de tritherapie; Copegus, Pegasys en Victrelis met start op 28.09.2012. Deze behandeling verliep succesvol en de laatst meegedeelde PCR dateert van 25.03.2014 en was negatief. Een leverscan van 09.05.2014 toonde geen intra-hepatische letsels, geen adenopathieën en geen portais hypertensie. Voor de zekerheid zou er nog een PCR dienen te gebeuren september 2014.*

- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 22.02.2013, 24.05.2013, 23.02.2014, 10.09.2013, 23.01.2014, 23.07.2014 van de hand van dr. J. L. en waarin dezelfde bevindingen als in voorgaande attesten en de vermelding dat betrokkene een rechter beenprothese heeft.
 - Verwijzend naar het medisch attest d.d. 13.12.2011 van de hand van dr. F. M. waaruit blijkt dat betrokkene een prothese voor het rechter been kreeg aangemeten.
 - Verwijzend naar het medisch attest d.d. 08.10.2013 van de hand van dr. G. F., zijnde het protocol van een echo-doppler van de lever en het portaalsysteem dewelke geen bijzonderheden gaf.
- Ik weerhoud dat betrokkene met succes werd behandeld voor een hepatitis c en hiervan volledig is hersteld. De laatste controle diende te gebeuren in september 2014 en werd verwacht dit succes te affirmeren. Een verdere behandeling is niet nodig.*
- Mogelijkheid tot reizen*
- Betrokkene kan reizen en heeft geen nood aan mantelzorg.*
- Conclusie:*
- Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit."*

Verzoekers voeren onder meer aan dat tevens dienst vastgesteld te worden dat de medische problematiek van verzoeker verder reikt dan hepatitis C. Verzoeker heeft een beenprothese waarvoor volgens verzoekers een adequate opvolging en behandeling noodzakelijk zijn. Ze stellen dat omtrent de beenprothese de arts-adviseur het stilzwijgen behoudt, terwijl de behandelende arts, Dr. J.L. in het standaard medisch getuigschrift van 23 juli 2014 het volgende stelde: *"prothèse de jambe: à vie"* en *"en cas de mauvais entretien de la prothèse de jambe, des ulcères de moignon peuvent compliquer l'évolution."* Volgens verzoekers acht de behandelende geneesheer een levenslange adequate opvolging en behandeling noodzakelijk, zoniet is er een risico van de fysieke integriteit van verzoeker.

Verweerder repliceert hierop in de nota als volgt: *"terwijl het loutere feit dat de verzoekende partij een beenprothese heeft, door de arts-adviseur terecht niet werd weerhouden als een aandoening. De verzoekende partij kan niet ernstig anders voorhouden."*

De Raad stelt vast dat zoals verzoekers aanvoeren inderdaad niet enkel in het standaard medisch getuigschrift van 23 juli 2014, maar eveneens in vorige standaard medische getuigschriften, telkens werd herhaald dat een slechte opvolging of onderhoud van deze prothese in navolging van diens amputatie ernstige risico's inhoudt op *"des ulcères du moignon"*.

De Raad stelt bovendien vast dat in zijn arrest nr. 134 377 van 1 december 2014, waarin werd vastgesteld dat het advies van 16 april 2014 met een motiveringsgebrek was behept, hieromtrent reeds het volgende werd gesteld:

"Bovendien dient te worden opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer zich in het geheel niet uitspreekt over de prothese en de nodige zorgen die de tweede verzoekende partij (thans eerste verzoeker) hiervoor behoeft, terwijl de noodzaak hiertoe blijkt uit elk van de voorgelegde standaard medische getuigschriften."

Thans in het medisch advies van 14 januari 2015, waarin dezelfde aanvragen door de ambtenaar-geneesheer werden geëvalueerd als deze die aanleiding gaven tot het advies van 16 april 2014, heeft de ambtenaar-geneesheer louter melding gemaakt van de rechter beenprothese, zonder zich enigszins uit te spreken over de in de talrijke voorgelegde standaard medische getuigschriften van de behandelende arts vermelde noodzaak tot opvolging en onderhoud. Hiermee heeft de arts-adviseur dus gedeeltelijk het gezag van gewijsde van het voormelde arrest van de Raad geschonden, daar hij zich thans wel heeft uitgesproken over het louter bestaan van de prothese, doch nog steeds niet over de nodige zorgen die verzoeker dienaangaande volgens diens behandelende arts zou behoeven teneinde *"des ulcères du moignon"* te vermijden.

Waar verweerder in de nota stelt dat de arts-adviseur dit terecht niet heeft weerhouden als een aandoening en men niet ernstig iets anders kan voorhouden, kan de Raad niet volgen. Het komt noch aan verweerder in de nota, noch aan de Raad toe om in de plaats van de ambtenaar-geneesheer een beoordeling te maken van de door de behandelende arts opgeworpen noodzaak aan opvolging en onderhoud aangaande de beenprothese in diens standaard medische getuigschriften.

Dit element op zich volstaat reeds voor de vaststelling dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 januari 2015 opnieuw met een motiveringsgebrek is behept. Nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk en volledig steunt op dit advies, is deze eveneens gebrekkelijk gemotiveerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

Verzoekers menen eveneens dat het advies van de ambtenaar-geneesheer de situatie ongenueanceerd heeft voorgesteld, door zich te beperken tot de stelling dat de betrokkene met succes werd behandeld voor hepatitis C en hiervan volledig hersteld is, doch dat Dr. J.L. in diens standaard medisch getuigschrift van 23 juli 2014 heeft gesteld dat *“pour confirmer la rémission complète de l'hépatite C, il faut une nouvelle PCR en septembre 2014”* en verder *“en cas de non traitement et/ou non surveillance d'une hépatite C chronique, les complications de cirrhose hépatique et de carcinome hépatocellulaire sont à craindre”*.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij op de hoogte was van het feit dat niet enkel volgens Dr. J.L., maar eveneens volgens specialist W. nog een PCR-onderzoek diende te gebeuren in september 2014. De arts-adviseur heeft *“verwacht”* dat dit onderzoek *“dit succes”* zou *“affirmeren”* en stelde zonder kennis van deze resultaten het advies op van 14 januari 2015.

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hoewel de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijkt hoeft te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen, dient uit het advies zelf of uit de stukken van het administratief dossier te blijken waarop de arts zich voor deze beoordeling heeft gestoeld.

De ambtenaar-geneesheer kan niet uit een gebrek aan informatie afleiden dat een verdere behandeling niet nodig is en dat er aldus geen actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. *In casu* meent de ambtenaar-geneesheer dat een verdere behandeling van de hepatitis C niet nodig is. Weliswaar blijkt uit de meest recente aan de aanvraag toegevoegde standaard medische getuigschriften en andere medische stukken dat voor de chronische hepatitis C gedurende een jaar een behandeling werd gevolgd met ingang van 28 september 2012 en niet dat er ondertussen een nieuwe dergelijke behandeling werd gestart, toch wordt in elk standaard medisch getuigschrift gewezen op het feit dat dit een chronische aandoening is waarbij opvolging door artsen en specialisten noodzakelijk is, gelet op de mogelijke complicaties, zoals onder meer leverkanker.

Het komt de Raad voor dat de ambtenaar-geneesheer niet op kennelijk redelijke wijze kon besluiten dat *« een verdere behandeling is niet nodig »* zonder kennis te hebben van de resultaten van het onderzoek dat gepland werd in september 2014, daargelaten de vraag of deze resultaten reeds gekend waren op het ogenblik van het verstrekken van het advies en verzoekers dus in staat zouden geweest zijn deze over te maken, terwijl de ambtenaar-geneesheer wel op de hoogte was van het feit dat een onderzoek zou plaatsvinden nu dit bleek uit het aan hem overgemaakte standaard medisch getuigschrift van 23 juli 2014 en uit het attest van specialist E.W. van 13 april 2014. Er kan worden herhaald dat eveneens uit de voorgaande standaard medische getuigschriften volgens de behandelende artsen de noodzaak bleek om de patiënt op te volgen.

Hoewel artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager bij zijn aanvraag en dus ook nadien alle nuttige inlichtingen dient over te maken aangaande zijn aandoeningen, kan gelet op het voorgaande van de gemachtigde en van de ambtenaar-geneesheer *in casu* worden verwacht vooraleer zonder meer te stellen dat een verdere behandeling niet nodig is - zich te informeren naar eventuele actuele medische gegevens nu zij op de hoogte waren van het feit dat de betrokkene lijdt aan chronische aandoeningen waarvoor opvolging door artsen en specialisten vereist is enerzijds en van het feit dat er ten tijde van het verstrekken van het advies nog onderzoeken lopende zijn naar de resultaten van de behandeling en de eventuele noodzaak aan een verdere behandeling anderzijds.

Dit getuigt *in casu* evenmin van behoorlijke feitenvinding, nu het administratief dossier geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de stelling dat een verdere behandeling niet nodig is. Integendeel wordt in

de attestaten door de behandelende geneesheer onder meer duidelijk gesteld dat het om chronische aandoeningen gaat waarvoor opvolging noodzakelijk is en dat er onzekerheid bestaat over het definitieve resultaat van de afgelopen behandeling en de eventuele noodzaak aan verdere behandeling. De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, louter gebaseerd op diens vermoeden dat het succes van de behandeling zou bevestigd worden, tot bovenvermelde vaststellingen komen. Het feit dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat het aan verzoekers toekomt om naar aanleiding van hun aanvragen alle nuttige stukken over te maken teneinde hun aanvraag te actualiseren, zoals verweerder in de nota terecht opmerkt, houdt niet in dat de ambtenaar-geneesheer zich in plaats van op objectieve gegevens op een louter vermoeden kan baseren om tot de conclusie te komen dat de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling is in het herkomstland, nu uit het voormalig ontvankelijk verklaren van de aanvragen blijkt dat de aandoeningen niet van alle ernst ontdaan zijn. Verweerder kan evenmin gevolgd worden waar hij in de nota stelt dat er geen andersluidende stukken in het administratief dossier zouden zijn. Integendeel, het dossier bevat enkel stukken van zowel de behandelende arts als de behandelende specialist, die reeds jaren eensluidend stellen dat een opvolging strikt noodzakelijk is gezien het chronisch karakter van de aandoening en het ernstig risico op leverkanker. De Raad volgt wel het standpunt van verweerder in de nota dat de loutere hypothese dat iemand in de toekomst ziek zou kunnen worden niet door de arts-adviseur moet beoordeeld worden, maar dat hij zich dient te baseren op de bestaande gezondheidsproblematiek. Echter, de ambtenaar-geneesheer ontkent geenszins dat hepatitis C een chronische aandoening is en het weze herhaald dat de arts-adviseur door te veronderstellen dat de controle in september 2014 wel een succes zou geweest zijn, zich op diens vermoeden in plaats van op de bestaande gezondheidsproblematiek heeft gebaseerd.

Aangezien het advies dat de basis vormt voor de bestreden beslissing op dit vermoeden is gestoeld, hetgeen geen objectief gegeven uitmaakt, is de beslissing van de gemachtigde waarbij de verscheidene aanvragen om machtiging tot verblijf samen ongegrond worden verklaard, ook om die reden aangetast door een motiveringsgebrek.

Dit maakt eveneens een schending uit van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES